

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ με ταχείς βηματισμούς σπεύδει να υλοποιήσει το αντεργατικό πρόγραμμα που έχει υπογράψει με το τρίτο μνημόνιο, κάνοντας την αρχή με την υπερψήφιση στο βουλή, την Παρασκευή, του πολυνομοσχεδίου που προβλέπει συντάξεις πείνας και σφαγή στα ασφαλιστικά δικαιώματα, ιδιωτικοποιήσεις και άγρια φορολογική λεηλασία. Η συγκέντρωση εργατικών σωματείων και συλλογικοτήτων καθώς και της ΑΔΕΔΥ στο Σύνταγμα, και η αντίστοιχη κινητοποίηση στη Θεσσαλονίκη, στις οποίες καλούσε και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αλλά και η πορεία του ΠΑΜΕ από την Ομόνοια στη βουλή, με τη συμμετοχή χιλιάδων εργαζόμενων, αποτέλεσαν το αναγκαίο εναρκτήριο λάκτισμα για νέους εργατικούς αγώνες, παρά το γεγονός ότι δεν αντιστοιχούν στο βάθος της αντιλαϊκής επίθεσης της κυβέρνησης και του κεφαλαίου.

Το επόμενο κρίσιμο αγωνιστικό βήμα είναι την ερχόμενη Πέμπτη, με τη συγκέντρωση της ΑΔΕΔΥ, αλλά και την 24ωρη πανλιμενική απεργία που οργανώνουν η ομοσπονδία εργαζόμενων στα λιμάνια ΟΜΥΛΕ, με συγκέντρωση στο κέντρο του Πειραιά και πορεία στο υπουργείο Ναυτιλίας, και στηρίζεται από την παμπειραϊκή σύσκεψη μαζικών φορέων που διοργάνωσε και την πρόσφατη δυναμική πορεία κατά του ξεπουλήματος του ΟΛΠ το περασμένο Σάββατο.

Οι εργατικές αντιδράσεις ωστόσο απαιτείται να κλιμακωθούν και να γενικευθούν άμεσα, καθώς η κυβέρνηση απέδειξε ότι θα υλοποιήσει μέχρι κεραίας όσα «μίλησε και συμφώνησε» με ΕΕ-ΔΝΤ. Η στάση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας έδειξε ότι αποτελεί όχι απλώς τροχοπέδη αλλά ουσιαστικά αντίπαλο στο μαχόμενο εργατικό κίνημα. Στην ΑΔΕΔΥ, η πλειοψηφία της αρνήθηκε την άμεση απεργιακή απάντηση στο πολυνομοσχέδιο-έκτρωμα. Η επίκληση της ανάγκης προετοιμασίας του αγώνα, που οδήγησε στην απόφαση για απεργία στις 12 Νοεμβρίου, ημέρα κατά την οποία έχει καλέσει και το ΠΑΜΕ απεργιακή κινητοποίηση, είναι προσχηματική, καθώς πρόκειται για «ετεροχρονισμένη» απάντηση. Ας σημειωθεί δε ότι και η ΓΣΕΕ με την αυριανή σύγκληση της ολομέλειας της διοίκησης, προϊδεάζει ότι θα κινηθεί σε κατεύθυνση ανάλογη της ΑΔΕΔΥ. Αρκεί όμως ένας αποσπασματικός απεργιακός σταθμός; Μια απεργία για «τα μάτια του κόσμου»; Ή απαιτείται ένα άλλο σχέδιο πανεργατικής ανασυγκρότησης των σωματείων, των γενικών συνελεύσεων, των άμεσων μορφών οργάνωσης στους χώρους δουλειάς όπου δεν υπάρχει καμιά εργατική συνδικαλιστική εκπροσώπηση;

Προφανώς ο αναδυόμενος νέος αλλά και ο παλιός κυβερνητικός συνδικαλισμός δεν πρόκειται να απαντήσουν σε αυτό το καθήκον. Η στάση του ΜΕΤΑ σε μια σειρά από συνδικάτα, αλλά και στην ΑΔΕΔΥ είναι ενδεικτική, καθώς σε συνεργασία με τις ΔΑΚΕ-ΠΑΣΚ, αλλά και τη σύμπλευση του ΠΑΜΕ, στην Εκτελεστική Επιτροπή της αποφάσισαν τη μετάθεση της απεργίας που είχε αποφασιστεί για τον Οκτώβριο από το ΓΣ της ΑΔΕΔΥ. Μνημείο ντροπής, κυβερνητικού συνδικαλισμού, όλων των εκδοχών, παλιού και νέου, ωστόσο, αποτελεί η στάση των ΣΥΝΕΚ-ΜΕΤΑ στην ΟΛΜΕ, όπου μαζί με τη ΔΑΚΕ, αντί να επιτεθούν στην κυβέρνηση και τον υπουργό Παιδείας, που διαλύουν τη δημόσια εκπαίδευση, δεν δίστασαν να επιτεθούν στους αδιόριστους εκπαιδευτικούς και την κινητοποίησή τους.

Στην προοπτική ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος θα μπορούσαν να συμβάλουν με τις δυνάμεις τους τόσο το ΚΚΕ όσο και η ΛΑΕ. Όμως το ΠΑΜΕ συνεχίζει σταθερά την «αυτόνομη» πορεία, αρνούμενο

την κοινή δράση και την προώθηση «εδώ και τώρα» ενός εργατικού προγράμματος διεκδικήσεων που θα σπάνε τα δεσμά της ευρω-φυλακής και θα δίνουν την αίσθηση στους εργάτες ότι η ανατροπή των μνημονίων είναι εφικτή σήμερα με ένα άλλο εργατικό κίνημα και με σκληρούς αγώνες. Αλλά και η ΛΑΕ, επιλέγοντας τον αντιφατικό δρόμο της συνύπαρξης με τις συνδικαλιστικές δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ εντός ΜΕΤΑ, όλο και πιο συχνά θα διολισθαίνουν σε πρακτικές κυβερνητικού απολογητή όπως συνέβη με μέλος τους στο ΔΣ της ΟΛΜΕ, που ψήφισε την παραπάνω κατάπτυστη απόφαση.

Σε μια διαφορετική κατεύθυνση επιχειρούν να συμβάλουν με τις δικές τους δυνάμεις – αλλά και τις αδυναμίες τους- τα ταξικά εργατικά σχήματα και οι παρεμβάσεις σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα. Δεν εκτιμούν απλώς ότι την ώρα που χρειάζεται ενιαίος και αποφασιστικός αγώνας όλων των εργαζομένων, η αδράνεια και η στάση των δυνάμεων του εργοδοτικού και κυβερνητικού συνδικαλισμού, οδηγεί ξανά στην αδρανοποίηση του εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος. Αλλά προβάλλουν την ανάγκη να αναπτυχθούν αγώνες με διάρκεια και κλιμάκωση, σε μια λογική παρατεταμένου αγώνα, με πρώτο σταθμό προειδοποιητική 24ωρη πανεργατική απεργιακή άμεσα. Οι Παρεμβάσεις στην ΑΔΕΔΥ ήταν άλλωστε η μόνη δύναμη που υπερασπίστηκε την ανάγκη για απεργία στις 22 Οκτώβρη με πανεργατικά χαρακτηριστικά, αλλά και μια σειρά άλλων δράσεων επιθετικού χαρακτήρα, όπως συλλαλητήρια, καταλήψεις κ.λπ. «Οι εργαζόμενοι σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, συνολικά ο λαός και η νεολαία είναι οι μόνοι που μέσα από τις συντονισμένες αγωνιστικές τους πρωτοβουλίες, μέσα από τα πρωτοβάθμια σωματεία τους, μπορούν να αναστρέψουν αυτή την κατάσταση», όπως εύστοχα τονίζουν 14 συνδικαλιστές των Παρεμβάσεων από ΑΔΕΔΥ, ΟΛΜΕ, ΔΟΕ, ΠΟΕ-ΟΤΑ και ΟΔΤΠΕ.

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα ΠΡΙΝ στις 18 Οκτώβρη 2015